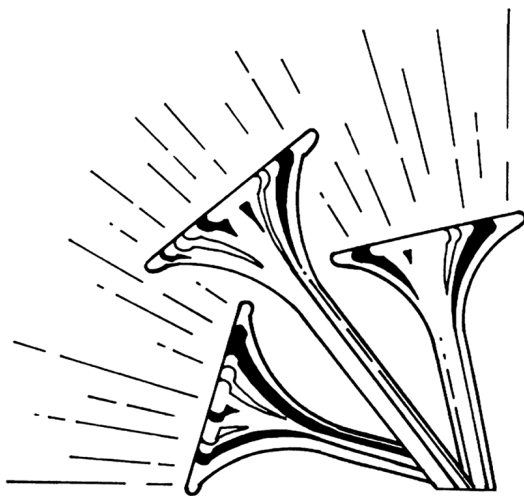

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Treće tromjesečje 2024.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2024.
Za internu uporabu

6. srpnja 2024.

Nema drugog Evanđelja

“Ali, ako bi vam tko — bili to mi, bio anđeo s neba — navijestio Evanđelje protivno onom koje smo vam navijestili, neka je proklet!” (Galaćanima 1,8)

Za boravka u Korintu Pavao je imao razloga za ozbiljnu bojazan za neke već osnovane crkve. Zbog utjecaja lažnih učitelja koji su se pojavili među vjernicima u Jeruzalemu, među vjernicima u Galaciji naglo se počela širiti podjela, krivovjerje i putenost. Ovi su lažni učitelji miješali židovsku predaju s evandeoskim istinama. Ne mareći za odluku općeg sabora u Jeruzalemu, zahtijevali su od obraćenika iz poganstva da vrše propise obrednog zakona. Stanje je bilo kritično. Nastalo zlo prijetilo je brzim uništenjem galacijskih crkava.

Pavla je zaboljelo srce i duša mu je bila uznemirena zbog otvorenog otpada dijela onih koje je vjerno poučavao načelima Evanđelja. Odmah je pisao zabludjelim vjernicima razotkrivajući lažne teorije koje su prihvatili, i s velikom oštrinom korio one koji su odstupili od vjere. Nakon pozdrava “Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista”, Pavao je Galaćanima uputio riječi oštrog ukora: “Čudim se da se tako brzo odmećete od onoga koji vas je pozvao da budete u Kristovoj milosti, da prijedete na drugo ‘evanđelje’. Toga drugog zbilja nema! Ima samo nekih ljudi koji vas zbunjuju i koji žele izvrnuti Kristovo Evanđelje. Ali, ako bi vam tko — bili to mi, bio anđeo s neba — navijestio Evanđelje protivno onom koje smo vam navijestili, neka je proklet!” Pavlov nauk bio je u skladu s Pismima i Sveti Duh je posvjedočio za njegov rad; zato je upozorio svoju braću da ne slušaju ništa što bi se protivilo istinama kojima ih je on učio.

Apostol je molio galacijske vjernike da pažljivo ispituju svoje prvo iskustvo u kršćanskom životu. “O nerazumni Galaćani! Tko vas začara, vas kojima je Isus Krist kao razapeti bio stavljen pred oči? Htio bih od vas doznati samo ovo: jeste li primili Duha vršenjem Zakona ili prihvaćanjem vjere? Jeste li tako nerazumni da počinjuci s Duhom sad svršavate s tijelom? Jeste li uzalud toliko toga doživjeli? Ako je doista uzalud! A onaj koji vam daje Duha i čini među vama čudesa, čini li to zbog vršenja Zakona ili zbog prihvaćanja vjere?” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 241,242)

13. srpnja 2024.

Prilagodimo svoj rad okolnostima

“Evangelje koje sam propovijedao nije ljudska stvar.” (Galaćanima 1,11)

Pavao je pozvao vjernike u Galaciji pred zid njihove vlastite sa-vjesti u nastojanju da ih zaustavi na njihovom putu. Oslanjajući se na Božju spasiteljsku silu i odbijajući priznati nauk otpalih učitelja, apostol je pokušao navesti vjernike da vide kako su strašno prevareni, ali da vraćanjem svoje prijašnje vjere u Evangelje mogu ipak poraziti Sotonine namjere. Apostol je čvrsto stao na stranu istine i pravednosti; njegova je čvrsta vjera i povjerenje u vijest koju je nosio pomogla mnogima kojima je vjera malaksala da se vrate odanosti Spasitelju.

Koliko je različit bio Pavlov način pisanja korintskoj crkvi od načina na koji se obratio Galaćanima! Prvu je korio vrlo pažljivo i nježno, dok za posljednju nije štedio riječi ukora. Korinćane je nadvladala kušnja. Prevareni lukavim nastupom učitelja koji su pod krinkom istine iznosili zabludu, bili su zbunjeni i smeteni. Morao ih je oprezno i strpljivo poučiti da mogu razlikovati lažno od istinitog. Grubost ili nepromišljena žurba razorili bi Pavlov utjecaj kod mnogih kojima je želio pomoći.

U galacijskim je crkvama otvorena, neprikrivena zabluda nadomještala evandeosku vijest. U biti je Krist, pravi temelj vjere, bio zamijenjen zastarjelim obredima judaizma. Apostol je vidio da radi spašavanja vjernika u Galaciji od opasnih utjecaja koji su im prijekali mora poduzeti najodlučnije mjere, uputiti najoštrija upozorenja.

Važna pouka koju mora naučiti svaki Kristov propovjednik jest da svoj rad treba prilagoditi okolnostima u kojima se nalaze ljudi kojima nastoji pomoći. Jednako su tako potrebne nježnost, strpljivost, odlučnost i čvrstina, ali ih treba primijeniti razumno. Mudro postupanje s različitim umovima, u različitim okolnostima i uvjetima, posao je koji zahtijeva mudrost i prosuđivanje prosvijetljeno i posvećeno Božjim Duhom.

U pismu vjernicima u Galaciji Pavao je ukratko spomenuo glavne događaje vezane uz vlastito obraćenje i prva kršćanska iskustva. Time je želio pokazati da je posebnim očitovanjem božanske snage bio naveden da vidi i shvati velike istine Evangelja. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 242,243)

20. srpnja 2024.

Oduprimo se izvrtanju vjere

“Tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega!” (Ivan 3,3)

Apostol je pozvao Galaćane da ostave lažne vođe koji su ih zaveli i da se vrate vjeri koja je bila tako nepogrešivo potvrđena božanskim odobravanjem. Ljudi koji su ih pokušali odvesti od vjere u Evanđelje bili su licemjeri, bez svetosti u srcu i pokvareni u životu. Njihova se pobožnost sastojala od nizanja obreda čijim su vršenjem očekivali steći Božju naklonost. Nije im stalo do Evanđelja koje je zahtijevalo poslušnost riječima: “Tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega!” (Ivan 3,3) Smatrali su da vjera utemeljena na takvom nauku zahtijeva preveliku žrtvu pa su se držali svojih zabluda varajući sebe i druge.

Vršenje vanjskih oblika pobožnosti umjesto svetosti srca i života još uvijek odgovara neobnovljenoj naravi, kao što je to bilo u vrijeme ovih židovskih učitelja. Danas, kao i u ono vrijeme, postoje lažni duhovni vođe čiji nauk mnogi rado slušaju. Sotona promišljeno nastoji odvratiti umove od nade u spasenje vjerom u Krista i poslušnošću Božjem zakonu. U svakom razdoblju praneprijatelj prilagođava svoje kušnje predrasudama i naklonostima onih koje nastoji prevariti. U apostolsko doba naveo je Židove da uzdižu obredni zakon a odbace Krista; danas navodi mnoge koji se smatraju kršćanima da pod izlikom poštovanja Krista prezru moralni Zakon i tvrde da se njegovi propisi mogu nekažnjeno prestupati. Dužnost je svakog Božjeg sluga da se čvrsto i odlučno odupre svima koji izvrcu vjeru i da riječju istine neustrašivo razotkrije njihove zablude.

U nastojanju da stekne povjerenje svoje braće u Galaciji, Pavao je odvažno branio svoj položaj Kristova apostola. Za sebe je rekao da je apostol “ne od ljudi, niti po kojemu čovjeku, već po Isusu Kristu i Bogu Ocu koji ga uskrisi od mrtvih”. Svoju zadaću nije primio od ljudi, već od najviše Vlasti na Nebu. A njegov je položaj potvrdio opći sabor u Jeruzalemu odlukama kojima se Pavao pokorio u svojem cjelokupnom radu među neznabošcima. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 243,244)

27. srpnja 2024.

Sveti Duh je djelovao velikom snagom

“Naprotiv, plod su Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, krotkost, uzdržljivost. Protiv ovih ne postoji zakon.” (Galaćanima 5,22.23)

Onima koji su nijekali njegovo apostolstvo, Pavao je iznio dokaz da “ni u čemu nisam manji od nadapostola” (2. Korinćanima 11,5), ne zato da uzvisi sebe, već da veliča Božju milost. Oni koji su nastojali omalovažiti njegov poziv i rad, borili su se protiv Krista čija se milost i snaga očitovala preko Pavla. Apostol je zbog protivljenja svojih neprijatelja bio prisiljen odlučno ustati u obranu svojeg položaja i vlasti.

Pavao je molio one koji su nekoć u svojem životu upoznali Božju moć, da se vrate svojoj prvoj ljubavi za evanđeosku istinu. Neporecivim argumentima iznio im je prednost da postanu slobodni muškarci i žene u Kristu, po čijoj se milosti pomirenja svi koji Mu se potpuno pokore oblače u odjeću Njegove pravednosti. Zauzeo je stajalište prema kojem svaka duša koja se želi spasiti mora steći istinsko, osobno iskustvo s Bogom.

Apostolove ozbiljne i usrdne molbe nisu bile besplodne. Sveti Duh je djelovao velikom snagom i mnogi, čije su noge odlutale na stranputicu, vratili su se svojoj nekadašnjoj vjeri u Evanđelje. Otad su živjeli nepokolebljivo u slobodi kojom ih je Krist oslobodio. U svojem su životu očitovali darove Duha — a to su bili “ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, krotkost, uzdržljivost”. Tako se proslavilo Božje ime i mnogo je novih vjernika u cijelom području pristupilo Crkvi. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 244)

3. kolovoza 2024.

Propovijedanje Evandjelja prati usojeh

“Tu nema više ni Grka ni Židova, ni obrezana ni neobrezana” (Kološanima 3,11)

Pavao se silno želio vratiti u Jeruzalem prije Pashe kako bi se imao prilike sresti s onima koji su iz svih krajeva svijeta dolazili za ovaj blagdan. Uvijek se nadao da bi na neki način mogao biti sredstvo u uklanjanju predrasuda svojih nevjernih sunarodnjaka i navesti ih da prihvate dragocjeno svjetlo Evandjelja. Također se želio sastati s crkvom u Jeruzalemu i donijeti joj darove koje su crkve iz poganstva poslale siromašnoj braći u Judeji. Isto se tako nadao da će ovim posjetom pridonijeti čvršćoj povezanosti židovskih i neabohačkih obraćenika.

Nakon što je završio posao u Korintu, odlučio je otploviti izravno u jednu od luka na obali Palestine. Tek što su izvršene sve pripreme i on upravo trebao zakoračiti na lađu, obaviješten je o zasjedi u kojoj su ga Židovi namjeravali ubiti. Prije su bila spriječena sva nastojanja ovih protivnika vjere da učine kraj apostolovom radu.

Uspjeh koji je pratio propovijedanje Evandjelja ponovno je razgnjevio Židove. Sa svih strana dolazili su izvještaji o širenju novog nauka prema kojem se Židovi oslobađaju od vršenja odredaba obrednog zakona, a poganima pružaju jednake prednosti kao i Abrahamovoj djeci. U propovijedima u Korintu Pavao je iznosio iste dokaze koje je tako snažno isticao u svojim poslanicama. Njegovu istaknutu izjavu: “Tu nema više ni Grka ni Židova, ni obrezana ni neobrezana” (Kološanima 3,11), neprijatelji su smatrali drskim bogohuljenjem pa su odlučili da zauvijek ušutkaju njegov glas.

Nakon upozorenja o zasjedi, Pavao je odlučio putovati preko Makedonije. Morao je odustati od plana da stigne u Jeruzalem za pashalnu službu, ali se nadao da će stići za Pedesetnicu.

Pavla i Luku pratili su “Sopater, Pirov sin, iz Bereje; Aristarh i Sekund iz Soluna; Gaj iz Derbe i Timotej; Tihik i Trofim iz Azije”. Pavao je sa sobom nosio veliku svotu novca od poganskih crkava koju je namjeravao dati u ruke braći odgovornoj za rad u Judeji. Zbog toga je uredio da ga ova braća kao predstavnici iz različitih crkava prate u Jeruzalem. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 245,246)

10. kolovoza 2024.

Lomljenje kruha, poučavanje i čuda

“U prvi dan sedmice, kad se sastadosmo da lomimo kruh, Pavao je govorio prisutnima.” (Djela 20,7)

Pavla i Luku pratili su “Sopater, Pirov sin, iz Bereje; Aristarh i Sekund iz Soluna; Gaj iz Derbe i Timotej; Tihik i Trofim iz Azije”. Pavao je sa sobom nosio veliku svotu novca od poganskih crkava koju je namjeravao dati u ruke braći odgovornoj za rad u Judeji. Zbog toga je uredio da ga ova braća kao predstavnici iz različitih crkava prate u Jeruzalem. (Otkrivenje 17,14).

Pavao je preko Pashe ostao u Filipima. S njim je ostao samo Luka; drugi su suputnici otišli u Troadu da ga tamo čekaju. Filipijani su se ubrajali među apostolove najdraže i najiskrenije obraćenike pa je tijekom osam dana tog blagdana uživao u njihovoj miroljubivoj i radosnoj zajednici.

Nakon što su isplovili iz Filipa, Pavao i Luka su pet dana poslije stigli do svojih pratilaca u Troadi i tu ostali sedam dana s vjernicima.

Posljednje večeri njihova boravka braća su se sastala da lome kruh. Zbog činjenice da je njihov voljeni učitelj trebao otići, okupilo se veće društvo od uobičajenog. Sastali su se “u gornjoj sobi” na trećem katu. Tu je Pavao, u žaru svoje ljubavi i brige za njih, propovijedao do ponoći.

Na jednom od otvorenih prozora sjedio je mladić imenom Eutih. U tom opasnom položaju zaspao je i pao u dvorište. Nastala je uzbuna i metež. Podigli su mladića mrtva i mnogi su se okupili oko njega plačući i naričući. Ali Pavao je prošao kroz uplašeno društvo, objumio ga i uputio ozbiljnu molitvu Bogu da mu vrati život. Bog mu je uslišao molbu. Apostolov glas nadjačao je žalopojke i tužaljke: “Nemojte se uznemirivati: njegova je duša u njemu!” Vjernici su se s radošću ponovno okupili u gornjoj sobi, a onda je Pavao nastavio “s propovijedanjem dugo — sve do zore”. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 246)

17. kolovoza 2024.

Obraćenja po vjeri u Isusa

“... Kako nisam ništa od onoga što je korisno propustio da vam saopćim i da vas poučim javno i po kućama, svečano navješćujući Židovima i Grcima potrebu obraćenja k Bogu po vjeri u našega Gospodina Isusa.” (Rimljanima 10,15)

Brod kojim su Pavao i njegovi pratioci namjeravali nastaviti putovanje upravo je trebao isploviti i braća su požurila da se ukrcaju. Međutim, sam apostol je odlučio krenuti kraćim, kopnenim putem između Troade i Asosa da bi se sa svojim pratiocima sastao u tom gradu. To mu je dalo kratko vrijeme za razmišljanje i molitvu. Teškoće i opasnosti vezane uz njegov posjet Jeruzalemu, stav Crkve prema njemu i njegovom radu, kao i stanje crkava i zanimanje za Evanđelje u drugim područjima, bili su predmeti ozbiljnog, tjeskobnog razmišljanja, i on je iskoristio ovu posebnu priliku da od Boga traži snagu i vodstvo.

Kad su putnici iz Asosa isplovili na jug, prošli su pokraj Efeza, tog mjesta u kojemu je apostol dugo radio. Pavao je silno želio posjetiti tamošnju crkvu jer joj je trebao dati važne upute i savjete. Ali nakon razmišljanja odlučio je da požure, jer je želio “da bude, ako je moguće, na Duhove u Jeruzalemu”. Međutim, kad su stigli u Milet, pedesetak kilometara udaljen od Efeza, saznao je za mogućnost da porazgovara s crkvom prije nego što brod nastavi plovidbu. Stoga je odmah poslao poruku starješinama moleći ih da požure u Milet, kako bi ih mogao vidjeti prije nego što nastavi put.

Došli su na njegov poziv i on im je na oprostaju uputio ozbiljne, ganutljive riječi savjeta. “Vi znate”, rekao je, “kako sam se vladao među vama sve vrijeme od prvoga dana kad stupih u Aziju, služeći Gospodinu sa svom poniznosti, u suzama i kušnjama koje me snadoše zbog židovskih zasjeda; kako nisam ništa od onoga što je korisno propustio da vam saopćim i da vas poučim javno i po kućama, svečano navješćujući Židovima i Grcima potrebu obraćenja k Bogu po vjeri u našega Gospodina Isusa.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 246,247)

24. kolovoza 2024.

Dovršiti kršćansku službu

“... Samo da dovršim svoju trku — službu koju primih od Gospodina Isusa: svjedočiti za Evanđelje milosti Božje.” (Djela 20,24)

Pavao je uvijek uzvisivao božanski Zakon. Pokazao je kako Zakon nema snage da spasi ljude od kazne zbog neposlušnosti. Prijestupnici se moraju pokajati za svoje grijehе i poniziti pred Bogom čiji su pravedni gnjev prouzročili kršenjem Njegova Zakona, a isto tako moraju pokazati vjeru u Kristovu krv kao jedino sredstvo oprosta. Božji Sin umro je kao njihova žrtva i uzašao na Nebo da pred Ocem stane kao njihov Zastupnik. Pokajanjem i vjerom mogu se osloboditi od osude grijehа i Kristovom milošću biti osposobljeni da ubuduće budu poslušni Božjem zakonu.

“Sada, evo,” nastavio je Pavao, “svezan u duhu, idem u Jeruzalem ne znajući što će me u njemu zadesiti. Jedino mi Duh Sveti jamči u svakom gradu da me čekaju okovi i patnje. Meni ni najmanje nije do života; samo da dovršim svoju trku — službu koju primih od Gospodina Isusa: svjedočiti za Evanđelje milosti Božje. Evo, sad sam svjestan da vi svi među kojima sam proveo propovijedajući Kraljevstvo nećete više vidjeti moga lica.” ...

“Zato vam danas svečano izjavljujem da sam čist od krvi vas sviju, jer nisam ništa propustio da vam u potpunosti saopćim Božji naum.” Nikakav strah da ne uvrijedi, niti težnja za prijateljstvom ili odobravanjem, nisu mogli navesti Pavla da zadrži riječi koje mu je Bog dao za njihovu poduku, upozorenje i popravljanje. Bog od svojih slugu danas traži neustrašivost u propovijedanju Riječi i u provođenju njezinih propisa. Kristov propovjednik ne smije ljudima iznositi samo istine koje im gode, a zadržavati druge koje bi mogle zaboljeti. On treba s dubokom zabrinutošću pratiti razvoj karaktera. ... Pastor koji vrši svoju uzvišenu službu mora vjernicima dati pouzdane upute o svakoj točki kršćanske vjere te im pokazati kakvi moraju biti i što trebaju činiti da bi mogli biti savršeni u Dan Boga. Samo će vjerni učitelj istine na kraju svojeg rada moći reći s Pavlom: “Ja sam čist od krvi svih ljudi.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 247,248)

31. kolovoza 2024.

Pazite na cijelo stado

“Pazite na se i na cijelo stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima da pasete Crkvu Božju koju sebi steče krvlju svojom.” (Djela 20,23)

“Pazite na se”, savjetovao je svoju braću, “i na cijelo stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima da pasete Crkvu Božju koju sebi steče krvlju svojom.” Kad bi propovjednici Evanđelja stalno imali na umu činjenicu da im je povjereno ono što je Krist priskrbio svojom krvlju, imali bi dublji osjećaj važnosti svojeg rada. Oni trebaju paziti na sebe i na svoje stado. Svojim primjerom trebaju oslikati i potkrijepiti upute koje daju. ... Kao Kristovi predstavnici trebaju čuvati čast Njegova imena. Posvećenošću, čistim životom i pobožnim razgovorima trebaju dokazati da su dostojni svojeg uzvišenog zvanja.

Apostolu su bile otkrivene opasnosti kojima će biti izložena crkva u Efezu. “Znam da će poslije moga odlaska provaliti među vas okrutni vuci koji neće štedjeti stada; i između vas samih dići će se neki koji će naučavati opaku nauku da odvuku učenike za sobom.” Pavao je drhtao za Crkvu kad je, gledajući u budućnost, vidio napade koje će morati trpjeti od vanjskih i unutarnjih neprijatelja. ... “Zato bdijte i sjećajte se da tri godine — noć i dan — nisam prestajao sa suzama opominjati svakoga pojedinog među vama!”

“A sad vas preporučujem Bogu”, nastavio je, “i riječi — nje-govoj milosti, njemu koji može sagraditi i dati vam baštinu među svima posvećenima. Srebra, zlata i odijela nisam poželio ni od ko-ga.” ... Usred napornog rada i dugih putovanja za Kristovo djelo bio je sposoban ne samo priskrbiti za svoje potrebe, već nešto uštedjeti za potrebe svojih suradnika i za pomoć dostojnim siromasima. To je postizao samo neumornom marljivošću i najstrožom štednjom. ... “U svemu sam vam dao primjer da se tako treba truditi i pritijecati u pomoć nemoćnima te se sjećati riječi Gospodina Isusa koje on sam reče: ‘Blaženije je davati, nego primati.’ Kada to reče, kleknu te se pomoli s njima svima. Tada svi briznuše u velik plač, padoše Pavlu oko vrata te ga izljubiše, ožalošćeni iznad svega njegovom riječi da neće više vidjeti njegova lica. Zatim ga otpratiše na lađu.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 248,249)

7. rujna 2024.

Spreman za Krista

“Ja sam spreman ne samo biti svezan nego i umrijeti u Jeruzalemu za ime Gospodina Isusa.” (Djela 21,13)

Putnici su iz Mileta otplovili ravno u Kos, “a sutradan u Rod i odande u Pataru” na jugozapadnoj obali Male Azije, gdje su našli “lađu što polazi u Feniciju” kojom su nastavili plovidbu. U Tiru, gdje je lađa istovarena, našli su nekoliko učenika s kojima su mogli provesti sedam dana. Preko tih učenika Sveti Duh je upozorio na opasnosti koje su očekivale Pavla u Jeruzalemu pa su ga molili “da ne uzlazi u Jeruzalem”. Ali apostol nije dopustio da ga strah od stradanja i zatvaranja odvrati od njegove namjere.

Na kraju tjedna provedenog u Tiru, sva su braća, sa ženama i djecom, ispratila Pavla do lađe i prije nego što se ukrcao svi su kleknuli na obali i molili, on za njih, a oni za njega.

Nastavljajući plovidbu prema jugu, putnici su stigli u Cezareju i ušli “u kuću Filipa — evanđelista iz kruga Sedmorice — te ostadosmo kod njega”. Ovdje je Pavao proveo nekoliko mirnih, radosnih dana — posljednju savršenu slobodu koju dugo vremena neće uživati.

Dok je Pavao boravio u Cezareji, “dođe iz Judeje neki prorok imenom Agab. Kad nas pohodi,” piše Luka, “uze Pavlov pās, sveza sebi ruke i noge te reče: ‘Ovako će čovjeka čiji je ovo pās u Jeruzalemu svezati Židovi i predati ga u ruke poganima.’”

“Kada to čusmo,” nastavlja Luka, “počesmo mi i mještani moliti Pavla da ne uzlazi u Jeruzalem.” No Pavao se nije dao odvratiti od puta dužnosti. On će slijediti Krista, ako treba, i u tamnicu i u smrt. “Što činite? Zašto plaćete i mekšate mi srce?” uskliknuo je. “Ja sam spreman ne samo biti svezan nego i umrijeti u Jeruzalemu za ime Gospodina Isusa.” Kad su vidjeli da mu samo nanose bol a da on ne mijenja svoju namjeru, braća su prestala sa svojim molbama i samo rekla: “Neka bude volja Gospodnja!” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 249,250)

14. rujna 2024.

Srca ujedinjena u djelu Evandjelja

“Neka bude volja Gospodnja!” (Djela 21,14)

Ubrzo je kratkom boravku u Cezareji došao kraj i Pavao i njegovo društvo, praćeni nekolicinom braće, krenuli su prema Jeruzalemu pod dubokim dojmom predstojećeg zla.

Nikad prije apostol nije prilazio Jeruzalemu s takvom tugom u srcu. Znao je da će naći malo prijatelja a mnogo neprijatelja. Približavao se gradu koji je odbacio i ubio Sina Božjeg, nad kojim su sada visjele prijetnje božanske srdžbe. Prisjećajući se kako je bio ogorčen u svojoj predrasudi prema Kristovim sljedbenicima, osjećao je najdublje sažaljenje prema svojim zabludjelim sunarodnjacima. Kako se malo mogao nadati da će im moći pomoći! Isti slijepi gnjev koji je nekoć plantio u njegovom srcu, sada je s neiskazanom snagom buknuo u srcu cijele nacije protiv njega.

A nije mogao računati ni na naklonost i potporu čak ni vlastite braće u vjeri. Neobraćeni Židovi, koji su ga uporno slijedili u stopu, nisu oklijevali širiti najnepovoljnije izvještaje po Jeruzalemu, bilo osobno, bilo u pismima, o njemu i njegovom radu, a čak su i neki apostoli i starješine smatrali ove izvještaje istinitima ne pokušavajući im se usprotiviti niti pokazujući želju da se s njim razjasne.

Ali ni usred obeshrabrenja apostol nije očajavao. Vjerovao je da će Glas koji je govorio njegovom srcu progovoriti i srcima njegovih sunarodnjaka i da će Učitelj, kojeg su Njegovi drugovi učenici voljeli i kome su služili, ujediniti njihova srca u djelu Evandjelja. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 250)

21. rujna 2024.

Ljubav potiče darežljivost

**“Kad stigismo u Jeruzalem, braća nas primiše radosno.”
(Djela 12,17)**

“Kad stigismo u Jeruzalem, braća nas primiše radosno. Sutradan Pavao ode s nama u Jakovljevu kuću, gdje se sastadoše sve stariješine.”

Ovom su prigodom Pavao i njegovi pratitelji formalno predali vođama djela u Jeruzalemu darove koje su crkve iz poganstva poslale kao pomoć siromašnima među židovskom braćom. Prikupljanje ovih darova stajalo je apostola i njegove suradnike mnogo vremena, briga i zamornog rada. Svota koja je daleko nadmašivala očekivanje stariješina u Jeruzalemu značila je mnoge žrtve i čak ozbiljnu oskudicu neznabožackih vjernika.

Ovi dragovoljni darovi posvjedočili su odanost obraćenika iz poganstva organiziranom Božjem djelu po svijetu i svi su ih trebali prihvatiti uz zahvalno priznanje, ali je Pavlu i njegovim pratiteljima bilo jasno da među onima pred kojima sada stoje ima nekih koji nisu sposobni cijeniti duh bratske ljubavi koja je potaknula na darivanje.

U prvim godinama evanđeoskog rada među neznabošcima, neka od vodeće braće u Jeruzalemu, držeći se prijašnjih predrasuda i navika razmišljanja, nisu srdačno surađivala s Pavlom i njegovim pomoćnicima. Nastojeći sačuvati besmislene običaje i obrede, izgubili su iz vida blagoslov koji bi dobili oni i djelo koje su voljeli da su se potrudili ujediniti sve dijelove Gospodnjega djela. Premda su se zauzimali za probitak kršćanske Crkve, nisu održali korak s napredovanjem Božje providnosti i u svojoj ljudskoj mudrosti pokušali su radnike ograničiti mnogim nepotrebnim zabranama. Tako se pojavila skupina ljudi koji osobno nisu bili upoznati s promijenjenim okolnostima i posebnim potrebama s kojima su se suočavali radnici u dalekim poljima, ali koji su ustrajavali na tome da imaju vlast određivati svojoj braći u tim poljima kojim će se metodama rada služiti. Smatrali su da djelo propovijedanja Evandelja treba obavljati u skladu s njihovim mišljenjem. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 251,252)

28. rujna 2024.

Riječi kakve uči Duh

“I mi o tom govorimo ne riječima kakve uči ljudska mudrost, nego riječima kakve uči Duh.” (1. Korinćanima 2,4.10-13)

Prošlo je nekoliko godina otkako su braća u Jeruzalemu, s predstavnicima iz drugih vodećih crkava, pažljivo razmotrila zbunjujuća pitanja koja su se pojavila oko metoda kojima su se služili oni koji su radili među poganima. Kao rezultat ovog sabora, braća su se složila oko konačnih preporuka crkvama u vezi s nekim obredima i običajima, uključujući i obrezanje. Upravo su na ovom općem saboru braća odlučila da kršćanskim crkvama preporuča Barnabu i Pavla kao radnike dostojne punog povjerenja svakog vjernika.

Među prisutnima na ovom sastanku bilo je nekih koji su oštro kritizirali rad apostolâ na kojima je počivao glavni teret navještanja Evanđelja neznabožačkom svijetu. Ali tijekom sabora njihova su se gledišta o Božjoj nakani proširila pa su se složili sa svojom braćom u donošenju mudrih odluka koje su pridonijele jedinstvu tijela svih vjernika.

Poslije, kad je postalo očito da broj obraćenika među poganima brzo raste, među vodećom braćom u Jeruzalemu pojavili su se neki koji su ponovo počeli gajiti svoje prijašnje predrasude protiv metoda Pavla i njegovih suradnika. Ove su predrasude tijekom godina jačale, dok neki od vođa nisu odlučili da se djelo propovijedanja Evanđelja ubuduće mora vršiti u skladu s njihovim predodžbama. Ako Pavao svoje metode prilagodi izvjesnim zamislima koje su oni zastupali, oni će priznati i poduprijeti njegov rad; inače više neće s naklonošću gledati na njega niti mu pružiti potporu. ...

U svojoj službi Pavao je narod učio ne “uvjerljivim riječima mudrosti, već u očitovanju Duha i snage”. Istine koje je navješćivao objavio mu je Sveti Duh, “jer Duh sve ispituje, čak i dubine Božje. Ta tko od ljudi zna čovjekove tajne, osim čovječjega duha koji je u njemu? Tako nitko ne zna Božjih tajna, osim Božjega Duha. ... I mi o tom govorimo”, izjavio je Pavao, “ne riječima kakve uči ljudska mudrost, nego riječima kakve uči Duh, izražavajući duhovnim pojmovima duhovne stvarnosti.” (1. Korinćanima 2,4.10-13) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 252,253)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com